

Fiul vorbește despre Casa Tatălui Său: Ioan 14,1-3

Deseori s-a zis că noi citim numai o singură dată în Biblie despre „Casa Tatălui”. Și aceasta nu este greșit, căci expresia se întâlnește într-adevăr în acest înțeles numai în Ioan 14:

„Să nu vi se tulbure inima! Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine! În Casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14,1-3)

Domnul Isus vorbește într-adevăr și în Ioan 2,16 despre „Casa Tatălui Meu”. Însă acolo El Se referă la Templul din Ierusalim. În Ioan 14 dimpotrivă, El Se referă la patria veșnică a Trinității și o numește „Casa Tatălui Meu”. Chiar dacă această noțiune se întâlnește numai o singură dată în Cuvântul lui Dumnezeu, din cauza aceasta realitatea nu este nici mai puțin adevărată și nici mai puțin importantă și căminul nostru veșnic în locul acesta nu este mai puțin sigur.

În afară de aceasta, într-adevăr noi găsim noțiunea „Casa Tatălui Meu” numai aici, dar adevărul se găsește în multe locuri din Scriptură. Dacă rămânem în evanghelia după Ioan, Domnul Isus vorbește în patru locuri despre locul „unde sunt Eu”, și în fiecare din aceste locuri El Se referă la Casa Tatălui Său.

- „Unde sunt *Eu*, voi nu puteți veni” (Ioan 7,34).
- „Unde sunt *Eu*, acolo va fi și slujitorul *Meu*” (Ioan 12,26).
- „Vă voi lua la Mine Însumi, ca acolo unde sunt *Eu* să fiți și voi” (Ioan 14,3).
- „Tată, vreau ca acolo unde sunt *Eu*, să fie împreună cu Mine și *aceia* pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea.” (Ioan 17,24).

Sau ce altceva ar putea să însemne, când Ioan vorbește despre unicul Fiu, care „este în sânul Tatălui”, sau când Domnul Isus roagă pe Tatăl: „Preamărește-Mă *la Tine Însuși*”.

De ce Domnul Isus prezintă ucenicilor Săi Casa Tatălui Său?

„Să nu vi se tulbure inima!”

Domnul Isus cunoștea inima ucenicilor Săi. Ei erau plini de speranțe și așteptări pământești. „Doamne, în acest timp vei restabili Tu împărăția lui Israel?” (Faptele Apostolilor 1,6), aceasta era expresia dorinței lor mari. Ca o vorbire în limbă străină trebuie să li se fi părut, atunci când Domnul lor i-a pregătit blând pentru plecarea Lui de pe pământul acesta: „Copilașilor, mai sunt puțin cu voi. Mă veți căuta și, așa cum am spus iudeilor, că unde Mă duc *Eu*, ei nu pot veni, tot așa vă spun și *vouă* acum” (Ioan 13,33).

El le-a luat speranța pământească referitoare la eliberarea în scurt timp a lui Israel și la instaurarea domniei lui Mesia cu putere și slavă pe pământ. Și ce le-a dat în schimb? O speranță mult mai bună, o speranță cerească în rămânerea veșnică în locuința veșnică a lui

Dumnezeu și a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Dar ce au înțeles ucenicii atunci din aceasta? Nimic. Dezamăgirea și deprimarea ucenicilor care mergeau spre Emaus arată foarte clar că în așteptările lor pur pământești nu s-a schimbat nimic. „Noi nădăjduiam ...” Această neînțelegere a ucenicilor ne arată pe de o parte singurătatea Domnului Isus, care nu avea pe nimeni pe pământ căruia putea să I Se încreadă pe deplin. Când El a vorbit despre suferințele Sale, ucenicii erau preocupați să știe cine dintre ei ar fi cel mai mare. Pe de altă parte arată mărimea îndelungii răbdări a Domnului. El știa că ei nu au înțeles nimic din toate acestea, dar aceasta nu L-a descurajat. Neobosit a vorbit mai departe despre lucruri pe care ei nu puteau să le înțeleagă. Cât timp vom avea noi curajul și energia să vorbim mai departe înaintea unor astfel de priviri întrebătoare?

Însă nedumerirea ucenicilor cu privire la faptul că Mesia al lor „va fi nimicit” și nu va avea nimic (compară cu Daniel 9,26), revelează nu numai lipsa de înțelegere și indolența lor „să creadă tot ce au spus prorocii” (Luca 24,25), ci și dragostea lor profundă pentru Domnul lor. Ei erau legați de El. Pentru El ei au părăsit totul și L-au urmat. Îmi doresc ca inimile noastre să fie la fel de legate de Domnul Isus. Și el i-a apărat mereu, S-a așezat înaintea ucenicilor ca un adevărat Păstor și i-a apărat de atacurile dușmanilor, chiar și atunci când ei au greșit. Cât de mult vor simți lipsa Lui! De aceea Domnul le dă această mângâiere minunată, că într-adevăr El va pleca, dar numai ca să le pregătească o locuință și apoi să-i ia la El.

Chiar dacă acum ei nu au înțeles mult din aceasta, totuși cuvintele Domnului nu au fost în zadar, căci ucenicii le vor înțelege mai târziu. Ceva vedem din aceasta deja la înălțarea Sa la cer. Când El la înălțarea Sa la cer pentru ultima dată Și-a ridicat mâinile străpunse, ca să-i binecuvânteze, și apoi încet a dispărut dinaintea privirii lor, nu mai citim nimic de întristare și nedumerire. „S-au întors la Ierusalim cu o mare bucurie. Și erau mereu în Templu și laudau și binecuvântau pe Dumnezeu” (Luca 24,52-53). Și abia după ce Duhul Sfânt va fi venit, El le va aduce aminte de tot ce le-a spus El și îi va călăuzi în tot adevărul (Ioan 14,26; 16,13; compară cu Ioan 12,16).

Trei adevăruri creștine mari

Când Domnul Isus mângâie, atunci El face aceasta nu numai cu cuvinte liniștitoare și cu îndemnuri bune, ci El dă ucenicilor „o mângâiere veșnică și o nădejde bună”. Cu câteva trăsături de penel El desenează înaintea lor un tablou care este pe deplin potrivit să le dea mângâiere și încredere în orice situație pe tot timpul absenței Sale. El le prezintă trei adevăruri creștine fundamentale. Așa cum am spus, ei încă nu înțelegeau aceste cuvinte, deoarece pe de o parte ei nu aveau încă puterea de înțelegere spirituală și pe de altă parte nu avusese încă loc deplină desfășurare a adevărilor.

Mai întâi El le face clar, că începând de acum ei vor avea un Om în cer, cu care ei erau legați prin credință. În al doilea rând El le arată, că ei au o existență veșnică în cer. Și în al treilea rând le promite că El Însuși va reveni, ca să-i ia la sine în cer.

Iudeii așteptau un Mesia pe pământ. Domnul Isus le îndreaptă așteptările spre un Mesia în cer. Iudeii așteptau o împărăție pe pământ. Domnul Isus le făgăduiește o patrie în cer. Când iudeii se gândeau la venirea lui Mesia, atunci își doreau ca El să vină în situațiile lor de pe pământ. Însă Domnul Isus le revelează, că El va reveni să-i ia la sine în cer.

Cu aceste puține cuvinte Domnul Isus ia ucenicilor Săi toate așteptările lor iudaice. Dar în locul acestora El le dă ceva mult mai bun – o speranță cerească.

Un Om în cer

„Aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine!”

Aveți credință în Dumnezeu (sau: voi credeți în Dumnezeu). Această vorbire abstractă ne face mereu fericiți. Cât de slabă a fost credința ucenicilor deseori. Cât de slabă este deseori credința noastră! Dar Domnul Isus o prezintă simplu ca pe un fapt: „Voi credeți în Dumnezeu”. Ioan în epistola sa își însușește această vorbire, când scrie: „V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu aveți viața veșnică” (1 Ioan 5,13). Fiecare copil al lui Dumnezeu crede în Numele Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este un fapt. Că încrederea noastră zilnică în Dumnezeu nu este constantă, aceasta este o altă chestiune. Ucenicii credeau în Dumnezeu.

Însă apoi Domnul Isus adaugă: „Aveți credință și în Mine”. Aceasta trebuie să fi provocat întrebări la ucenici. Nu credeau ei în El ca fiind Mesia? Desigur că ei credeau. Însă credința lor încă nu mergea mai mult decât atât. Când El a poruncit vânturilor și valurilor să se liniștească, ei au întrebat lipsiți de credință: „Cine este Acesta?” (Marcu 4,21). Într-adevăr Petru a mărturisit: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu”, dar în privința aceasta a primit o descoperire deosebită din partea Tatălui (Matei 16,16.17).

Cu solicitarea să creadă în El, Domnul Isus dovedește clar Dumnezeirea Sa. Martin Luther a spus deja, că dacă Domnul Isus n-ar fi Dumnezeu, atunci aceste cuvinte ar fi cea mai mare blasfemie. Niciodată un om nu poate spune: „Crede în mine”. Aceasta o poate spune numai cineva, care este mult mai presus decât mine. În cel mai bun caz eu aș putea spune: „crede-mă”. Dar Domnul Isus este Dumnezeu adevărat. El poate spune pe bună dreptate: „Aveți credință în Mine!”

Și încă ceva vrea Domnul Isus să arate clar ucenicilor, și aceasta este aici ideea de bază. Ei credeau în Dumnezeu, care era nevăzut de ochii lor, care nu a fost în trup printre ei. Și tot așa trebuiau ei acum să creadă și în Domnul Isus. El era încă la ei și ei Îl puteau vedea, auzi și pipăi. Dar timpul vederii se va sfârși în curând și va începe timpul credinței, când Domnul lor nu va mai fi în trup cu ei.

Domnul Isus va intra ca primul Om în Casa Tatălui. Probabil ucenicii nu au înțeles nimic din aceasta. Dar aceasta se schimbă imediat, când Duhul Sfânt a venit pe pământ. Deja în prima sa predică Petru mărturisește că „acest Isus” a fost „înălțat prin dreapta (sau: la dreapta) lui Dumnezeu” și „cerul trebuie să-L primească” (Faptele Apostolilor 2,32.33; 3,21). Și Petru a fost acela care s-a bucurat foarte mult că destinatarii scrisorii sale iubeau pe Isus Hristos, cu toate că ei nu L-au văzut, și credeau în El, cu toate că nu-L văd (1 Petru 1,8).

Noi avem un Om în cer! El a intrat acolo ca înainte mergător pentru noi. Și de când El este acolo, sufletele noastre au în cer o ancoră puternică. Este certitudinea sigură că noi Îl vom urma acolo. „Unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu.”